

10 Νοεμβρίου 2013

Η αληθινή ανάπαυσις της ψυχής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πόσο αναπαύεται η ψυχή, όταν ευρίσκεται μέσα εις το φως σου, Κυριε! Εικόνα σου είναι η ψυχή μου, Κυριε, και η ζωή της είναι η ιδική σου καταφυγή.

Η χαρά μου είναι ο Ιησούς.

Η αναπνοή μου, ο Ιησούς.

Η προσευχή μου, ο Ιησούς.

Η ελπίδα μου, ο Ιησούς.

Η καταφυγή μου, ο Ιησούς.

Η απέκδυσις παντός νοήματος κατα την ώραν της προσευχής δίδει μεγάλη δύναμι και χαρά ανέκφραστη εις την ψυχήν.

Αυτός είναι ο σαββατισμός της ψυχής. Η κατάπαυσις εκ παντός νοήματος. Αυτή είναι η αληθινή ανάπαυσις της ψυχής. Όταν αργή και καθαρίζεται από των αισχρών και ρυπαρών λογισμών του σατανά και αναπαύεται εις την αιωνίαν ανάπαυσιν και χαράν του Κυρίου. Εις αυτήν την ανάπαυσιν μας προσκαλεί ο Ιησούς Χριστός λέγων: «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς» (Ματθ. ια 28).

Και ο όσιος Ιωάννης ο Καρπάθιος μας συμβουλεύει: «Εάν θέλωμεν πραγματικάν άευαρεστήσωμεν εις τον Θεόν και να επιτύχωμεν την μακαριωτάτην φιλίαν μαζί του, ας παρουσιάσωμεν τον νούν μας γυμνόνεες Αυτόν, χωρίς να μεταφέρωμεν μαζί μας κανένα πράγμα του παρόντος αιώνος, ούτε τέχνην, ούτε νόημα, ούτε τέχνασμα, ούτε δικαιολογία, ακόμη και εάν γνωρίζωμεν όλην την σοφίαν του κόσμου».

Απεκδυομένη η ψυχή τα νοήματα του κόσμου τούτου, δέχεται τον φωτισμόν του Θεού. Φωτιζομένη, γίνεται απλή και ο νους ελέγχει τα πάντα. Εες την απλότητα αυτήν της ψυχής δεν υπάρχει λογισμός• δεν λειτουργούν τα πάθη• καταπαύει ο ψυχόλεθρος μετεωρισμός. Η ψυχή ζη εν Θεώ και η ευχή λειτουργεί έντονα. Η καθαρότης της ψυχής που υπάρχει τότε, δίδει μεγάλην άνεσιν εες την ψυχήν και αισθάνεται το μέγα δώρο της Παρθενίας.

Η Υπεραγία Θεοτόκος ήταν πάντοτε ενδεδυμένη το Θείον Φως και δια τούτο δεν μπορούσε να προσβληθή από κανένα λογισμό. Δια τούτο η Παναγία μας έγινε δοχείον της χάριτος και εσκήνωσεν και εσαρκώθη εις αυτήν ο Ήλιος της δικαιοσύνης, ο Ιησούς Χριστός, επειδή ήτο περιβεβλημένη ως ιμάτιον το Θείον Φως.

Ηυγείατήςψυχήςευρίσκειταιμέσαειςαυτότόβίωμα. Να έχη η ψυχή μέσα της αυτό το άγιο φως και να το αισθάνεται. Έτσι έπλασε ο Θεός τον άνθρωπο. Με αυτόν τον στολισμόν επροίκισε την ψυχήν. Και η ψυχή, τότε είναι εικόνα του Θεού, όταν διατηρή αυτό το φως.

Όταν λειτουργούν τα πάθη, παραχαράσσεται η εικόνα της ψυχής και παραμορφώνεται, διότι το σκότος και η δυσωδία των παθών εμποδίζουν την ψυχή να δέχεται τον φωτισμόν του Θεού. Ευρισκομένη δε η ψυχή κάτω από μια συνεχή συννεφιά μαραζώνει και δεν ανθοφορεί και δεν καρποφορεί. Και έπειτα, μαραμένη όπου είναι, λυπείται και παραπονείται και καθοδηγείται από τα πο-νηρά πνεύματα.

Η ψυχή όμως πού δέχεται το φώς του Θεού έχει δύναμι, έχει χαρά, έχει αγάπη καθαρή και συνεχώς δέχεται τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος • «ο δέ καρπός τού Πνεύματος εστιν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλ. ε 22-23).

Είσελθε, ψυχή μου, εις αυτήν την χαράν και εις αυτό το φως. Είσελθε εις την αληθινήν ζωήν. Ομοιάζε προς τήν Υπεραγίαν Θεοτόκον, όπου εισήλθε εις τα Άγια των Αγίων και ετρέφετο υπό του Αγγέλου.

Συναζε, ψυχή μου, τας δυνάμεις σου εντός σου και εόρταζε εορτήν μυστικήν και ευφρόσυνον • εορτήν χαράς και αγαλλιάσεως ανεκλαλήτου. Τούτο είναι το αληθινόν φως και η αληθινή ανάπαυσις της ψυχής και θυσία ευάρεστος ες τον Θεόν: η λατρεία του Θεού εκ καθαράς καρδιάς.

Δώρησαί μοι, Κυριε, το πύρτον οερόν, το φωτίζοντάς διανοίας και φλογίζοντάς αμαρτίας, διάν αφωτίσημέ τας μυστικής του ακτίνας τασκότητης ψυχής μου • διαν άκατακαύσητά ξύλα, τόν χόρτον, τα φρύγανα και ό,τι άλλο περιττόνεσύναξε εντή άμελεία και άγνοία και ίραθυμία της ή ψυχής μου. «Εε δε τις εποικοδομεί επί τον θεμέλιον τούτον χρυσόν, άργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην, εκάστου το έργον φανερόν γενήσεται • η γαρ ημέρα δηλώσει • ότι εν πυρί αποκαλύπτεται • και εκάστου το έργον οποίόν εστι το πυρ δοκιμάσει» (Α Κορ. γ 12-13).

Ω θαύμα παράδοξον • πως ή πηλίνη φύσις, το σώματό χοϊκόν, δέχεται την νοεράν και άύλον χάριν του Αγίου Πνεύματος!

Ω πόσον μεγάλην αξίαν έχει «ο κρυπτός της καρδιάς άνθρωπος», όταν έχη ως κόσμημα τον άφθαρτον στολισμόν της χάριτος του Αγίου Πνεύματος (Α Πέτρ. γ 4).

Ανάβαινε, ψυχή μου, εεσκηνώματα άγια διάνάδέχεσαι τόν θείον φωτισμόν και ίματισμένη και σφρονούσαν άδοξάζη τήν μίαν αδιαίρετον Τριάδα εεσαιώνας αιώνων. Αμήν.

Από το βιβλίο: Αίσθησις ζωής αιωνίου, Μοναχού Μαρκέλλου Καρακαλληνού

Πηγές: agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr – Hristospanagia

